

Про халтуру і культуру

Павло Глазовий

Був я вчора на концерті.
Я не жмот, не шкура
І за грішми не шкодую.
Але це — халтура.
Першим вийшов тип у фраку,
Очі впер у стелю,
В руки взяв свого тромбола
Чи віолончелю,
Чи як оте називають,
Що смичком пиляють,
А щоб воно не падало,
Шпичку підставляють?
Та ще грав би щось путяще —
Вальса чи мазурку,
А то смиче та цигиче,
Наче ріже курку.
Після нього вийшла дама.
Солідна фігура,
А голосок тонісінький —
Калавуратура.
Як почала виводити
Якусь арійозу,
Так, їй-Богу, наче в ногу
Загнала занозу.
Потім вийшла балерина,
Руками махає,
Ніби вона — білий лебідь,
І ніби здихає.
Але в мене до цих штучок
Геть нема довір'я,
Бо який же вона лебідь,
Як вона без пір'я?
Потім вискочив напарник
Тієї персони.
Одягнувся в якусь кофту
І білі кальсони.
А вона як розженеться,

Як стрибне на нього!
А він її, щоб не впала,
Як хапне за ногу!
Не дай би Бог, зазівався
Або задивився —
Од тієї балерини
Тільки б пух лишився.
Далі вийшов тип у фраку,
Груди у медалях.
Заробив на фестивалях
За гру на роялях.
Врізав фугу, потім другу,
Аж ногами сова.
Люди йому аплодують,
А він їм — ні слова.
Потім вибігли ті хлопці,
Що крутять завісу.
Ухопили фортеп'яно
И потаскали к бісу.
Багато в нас любителів
Грать на фортеп'яна,
А як треба тягти його,
То кличуть Івана.
Потім вийшов той читака,
Що чита стишата.
Язик в нього, їй же право,
Як ота лопата.
Розказує финтифлюшки
Про вівцю та цапа.
І він ляпа, що попало,
І публіка ляпа.
А він радий! На всі боки
Шурує поклони...
Люблять лізти у артисти
Всякі балабони.
От колись, брат, так то справді,
Були, брат артисти!
Могли тирсу підпалити
І ложкою їсти.
Або цеглу розбивали
Об власного лоба.

І не брала їх при тому
Ніяка хвороба.
А один був — сам я бачив,
Що без підготовки
З'їв на сцені привселюдно
Півметра вірьовки.
Було, вибіжить на сцену,
Стане перед вами,
Вхопить гирю здоровенну,
Підніме зубами
Та й питає: — Хто зі мною
Поборотись хоче?
А я було молоде ще,
До бійки охоче.
— Давай, — кажу, — поборемось...
А він — хап за ногу!
Та як кине, та як двине
Лобом об підлогу! —
Два місяці пролежав я,
Наче під наркозом.
З того часу і заходить
В мене ум за розум...